

VICENT SANCHIS, director
SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNAZI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];
ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CASTILLO [Suplement Cultura]; MANEL
CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];

PEPA MASÓ [Societat i Barcelona]; ÓSCAR
MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició];
CARLES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SANTI MAYOR FARGUELL

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat

CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA. www.publipressmedia.com. Tel.: 902 17 85 85
Barcelona: Diagonal, 475 - 08036. Tel.: 93 344 30 00; Madrid: María de Molina, 54, 4a - 28006. Tel.: 91 515 91 00;
Girona: Ctra. Barcelona, 12-14, 1r 6a - 17001. Tel.: 97 241 69 38; País Basc: Iruña, 1, entresòl esquerra - 48014.
Bilbao. Tel.: 94 475 54 25; País Valencià: Isabel la Catòlica, 8, despatx 14 - 46004. València Tel.: 96 353 06 20;
Andalusia: Edifici Cristina. c/ Almirante Lobo, 2, 4t esquerra - 41001. Sevilla. Tel.: 95 450 21 85.
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD. A efectes del que preveu l'article
32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat
de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

David Vila i Ros

Portaveu de la Coordinadora d'Associacions per
la Llengua catalana (CAL)

La llengua comuna

Les declaracions amb què, ara i adés, ens delecten els detractors de la immersió lingüística palesen, malgrat l'intent d'ocultar-ho rere una suposada defensa dels drets individuals de les persones, una profunda animadversió envers tot allò que signifiqui un aveng, per modest que sigui, cap a la normalitat social de la llengua catalana.

DESCARTAT, PER EVIDÈNCIA EMPÍRICA, l'argument que els nois i noies catalans mostren un nivell de coneixement de l'espanyol inferior al que tenen del català, sols els resta, a aquests defensors de la sempre amenaçada llengua espanyola, apel·lar al dret universal de la quitxalla a ser escolaritzada en la llengua familiar o inicial. "L'important són les persones", no es cansen de repetir. D'acord. Una pregunta, emperò. Si ara resulta que tenim, pel cap baix, unes 300 comunitats lingüístiques convivint als Països Catalans (algunes de les quals, amb unes quantes desenes de milers de persones), hauríem d'establir, doncs, 300 línies educatives, per tal de garantir aquest dret a tota la ciutadania? Es veu que no. Arribats a aquest punt, consideren que el cost econòmic d'aquesta mesura i el fet que les altres llengües no siguin cooficials són arguments suficients per a rebutjar-la. Lloable. I és que ja som al cap del carrer: l'important no són les persones (o, com a màxim, només ho són aquelles castellanoparlants que es neguin a donar als seus fills la possibilitat d'aprendre el català), sinó els diners i el marc legal que estableixi l'Estat espanyol.

CONTRÀRIAMENT, L'OBJECTIU DE LA IMMERSIÓ lingüística és garantir a totes les persones l'accés al coneixement de la llengua pròpia del país on viuen, un coneixement que evitarà que ningú no pugui ser discriminat, precisament, en funció de la seva llengua inicial. Curiosa interpretació aquella que veu, en el programa d'immersió lingüística català, la imposició d'una llengua, com si l'ensenyament en francès a

"Manquen pautes clares per impulsar el pas del mer coneixement a l'ús, ço és, l'adopció del català com a llengua d'interrelació entre les diverses comunitats lingüístiques"

carlesdemiguel.blogspot.com

CARLES DE MIGUEL

París o en espanyol a Madrid no fossin també, aplicant el mateix criteri, rudes imposicions. Ans al contrari, la immersió en la llengua pròpia esdevé el reconeixement dels drets lingüístics individuals i col·lectius (d'altra banda, indestriables) de totes les persones que viuen en una determinada comunitat, als quals, com dèiem, es donen les mateixes oportunitats, independentment de la llengua que parlin a casa.

AIXÍ DONCS, I COM BÉ HO EVIDENCIEN els constants atacs que rep, la immersió s'ha convertit en la joia de la corona de la política de normalització lingüística del Principat. Tanmateix, encara li queda molt camí per recórrer. Sense anar més lluny, i malgrat que l'escolarització en català garanteix el coneixement de la llengua, manquen pautes clares per impulsar el pas del mer coneixement a l'ús, ço és, l'adopció del català com a llengua d'interrelació entre les diverses comunitats lingüístiques. I aquest pas només serà possible quan, d'una banda, les persones que exerceixen un modelatge (mestres, monitors, periodistes, comunicadors) sobre les més joves adoptin uns hàbits de fidelitat lingüística plena i, d'altra banda, es promogui la continuïtat de la immersió lingüística en les activitats extraescolars i de lleure. Llavors sí, podrem parlar d'ensenyament en català i no d'ensenyament del català.

I NOMÉS D'AQUESTA MANERA assentarem els fonaments perquè el català pugui esdevenir la llengua comuna als Països Catalans, és a dir, l'element que cohesioni una societat que s'expressarà en una gran diversitat de llengües, però que tindrà la pròpia com a eix vertebrador i com a instrument d'acollida i d'integració. En un món cada dia més globalitzat, necessitem recuperar de forma urgent tots els espais per a la nostra llengua. I és que, si el català no esdevé la llengua comuna als Països Catalans, no ho podrà ser enlloc.

DE FIL DE VINT

Bartra i Pujadó

Isabel-Clara Simó

El proper dia 17, al Teatre Romea, tindrem la sort de veure un espectacle insòlit: un muntatge sobre Agustí Bartra, basat sobretot en l'extraordinari disc de Miquel Pujadó *La sinya i l'estrella*, que va editar Columna Música. Quina conjunció més favorable d'esdeveniments! Això, que hauria de ser el més normal en qualsevol cultura, esdevé insòlit a casa nostra, alaferrits per una història cantelluda des de la qual caminem arrossegant cadenes que a sobre ens diuen, els nostres carcellers, que no existeixen, que ens les hem inventades.

Havia de ser un terrassenc com Miquel Pujadó, un dels músics de la cançó més sòlids, més seriosos, més entestats a fressar els camins més lírics en detriment de la comercialitat, qui homenatgés un poetès com Agustí Bartra, també terrassenc. De vegades em pregunto per què, en una època en què diuen que la poesia està de moda (¿la poesia o els poetes?), en Bartra no és un autor d'aquells que la gent en sap versos de memòria. Hi té tots els ingredients: el crit trencat del qui pateix exili, l'elegia que et fa tremolar endins, el líric que parla d'un amor encès. I, al seu costat, una de les dones més valentes, més lúcides que hem tingut: l'Anna Murià.

Hi ha aquell breu poema que té la virtut de fregar-te la medul·la espinal amb un arquet de violí: "Oh, m'ha fregat, ivarrosa, / la punta de l'ala negra / que esmola l'afuat xiscle / de la profunda oreneta. // Lligades amb fortes cordes / tinc quietes les cançons. / La meua ànima alça, enorme, / enyorances d'horitzons".

És escoltant-ho i llegint-ho que sentim que recuperem la dignitat. Malgrat la feixuguesa de les cadenes.

DES DEL MOLÍ

Hitler a la publicitat

Maria de la Pau Janer

No és mala idea utilitzar personatges històrics per protagonitzar una campanya publicitària. És una forma de conèixer-los i d'apropar-los. La història i els seus protagonistes no s'han

d'oblidar, perquè ens ajuden a entendre el present, a saber què no hem de voler repetir, per quins camins no ens agradaria perdre'ns.

A nova Zelanda, han hagut de retirar tota una campanya publicitària. Anunciaven una pizza de la cadena de restaurants Hell Pizza. El nom, Pizzas de l'Infern, no sembla prometre grans coses, però els publicistes tenen mil fórmules de vendre un producte.

A la campanya, hi apareixia la imatge de Hitler fent la salutació nazi i amb un tros de pizza a la mà. El gest no deixava de ser una burla a la salutació nazi. L'acompanyaven les següents paraules: "És possible fer creure a la gent que el paradís és l'infern". La frase jugava amb l'ambigüitat del nom de la cadena de restaurants i amb l'infern que els nazis van fer viure als jueus. Potser era una expressió enginyosa, però no resultava

gaire oportuna. La comunitat jueva va presentar les queixes pertinents i l'anunci ha estat retirat.

Segons el director de la campanya, és una llàstima que certes coses encara no es puguin desdramatitzar. Té raó: hauríem de ser capaços de riure'ns de moltes històries viscudes, perquè això suposaria que hem aconseguit superar-les. Tanmateix, desdramatitzar no equival a ser superficials, irrespectuosos amb

les ferides que han patit els altres, o inoportuns amb temes que poden fer mal. Desdramatitzar no significa aconseguir que algunes històries deixin de ser com la sal que s'aboca en una ferida oberta, que cou i torna a obrir-se, perquè no vam saber-la curar prou. Hi ha històries que cal superar per sobreviure i tirar endavant però de les quals molta gent mai no serà capaç de fer taula rasa. Qui en seria capaç?